

tere, end at hvad enten det er en i en særlig Lønningsslov fastsat Løn eller det er en ud af en rund Sum ydet Løn, er det i begge Tilfælde ud af Statskassen, at det kommer. Naar det erede Medlem, som sidder tæt ved (Veth), om jeg hørte ret, bemærkede, „men uden Pensionsret“, vil jeg gjøre opmærksom paa, at Forsørgelsesberettigelsen jo indtræder paa ny, saa snart den Vedkommende forlader Statens Tjeneste, naar det sker af ham utilregnelig Marsag, og at Forsørgelsen altsaa for ham er Pension, om man vil.

Ordføreren (Th. Nielsen): Jeg skal begynde, hvor den høitærede Minister slap, nemlig ved Invaliderne. Den høitærede Minister syntes ikke rigtig om, at jeg havde fremdraget dette Exempel med Menig Lars Knudsen i Søby paa Taasinge, idet han sagde, at Udvalget eller Ordføreren ikke kunde være berettiget til at fælde en saadan Dom, de havde kun enkelte Lægers Erklæring, men ikke alle de afgivne Lægeerklæringer. Jeg vil sige, at naar der foreligger en saa bestemt Erklæring som i dette Tilfælde fra Distriktslæge Møller i Svendborg, i hvilken han siger, at Aaret ligefrem er sundet som Følge af Saaret, og naar Præsten mener det samme, at det er af Følger af Saaret, Manden lider, forekommer det mig nok, at der paa det Sted kan være Grund til at sige, at Administrationen ikke gaar frem med Lempe. For Resten kan jeg gjøre den høitærede Minister opmærksom paa hans egen Skrivelse til Lars Knudsen, der lyder saaledes: „I Anledning af Deres Andragende af 8de Juli d. A. skal man meddele Dem, at Firantsministeriet ikke kan tilstaa Dem Forsørgelse som Invalid, eftersom det maa antages, at den Svækkelse, hvorefter De lider i venstre Ben, i alt Væsentligt skyldes de paa samme værende Mærknuder“ o. s. v. Naar der siges „i alt Væsentligt“, saa det antages, at man ikke tør sige Mere. Jeg synes ikke, at det stemmer med den høitærede Ministers Udtalelse, at man var tilbøielig til at give Pension, saa snart det kunde formodes, at der var en Marsagsforbindelse. Her foreligger ikke nogen Erklæring fra Sundhedskollegiet, fra den øverste Autoritet, og i Skrivelsen siges det, at det maa antages, at Invaliditeten ikke væsentligt har svækket etc. men det forekommer mig at være meget vagt, og naar man har en saa bestemt Erklæring fra Distriktslægen, som vi have, og fra vedkommende Præst, der kender Manden og de siger, at han har lidt og lider af Saaret, og det er gjentagne Gange undersøgt fra en bekendt Læges Side, saa synes jeg ikke, at Ministeren skulde være slet saa heftig i sine Udtalelser lige overfor mig og Udvalget — jeg taler her som Ordfører for hele

Udvalget — som han var. Jeg hævder, at der er god Grund til efter alt, hvad der foreligger, at udtale denne Opfordring, og netop dette Andragende turde være en af Grundene til, at den Opfordring er kommen frem, som er kommen. For Resten skal jeg henvise til, at det, som det er gjort opmærksom paa, er timedes, at Administrationen er bleven dømt ved Domstolene til at udbetale Pension; ogsaa det tyder paa, at den ikke er saa overvættets medlidende eller human eller dømtaalige overfor de Paagjældende. Det er dog en Kjendsgjerning, jeg vil nødig sige det, men jeg kan ikke holde det tilbage, at naar det gjælder de store Pensioner og Lønninger i det Hele taget, er man ikke saa knap fra Ministeriets Side med at foreslaa, hvorfor da være saa overvættets sparsommelig lige overfor de Menneſter, hvorom her er Tale. Det har ogsaa timedes tidligere, at der har foreligget Udtalelser fra Sundhedskollegiet, i hvilke det hedder, at de ikke helt kunne benægte, at der kan være nogen Forbindelse mellem Sygdommen og Invaliditeten, og saadanne Andragender ere dog bleven afslaaede, saa det kan ikke ubetinget altid siges, at Ministeren følger sin egen Lære. Jeg har hørt med de Sager at gjøre i mange Aar og med mange af dem, og jeg erkjender vel den høitærede Ministers Varme for Sagen, og at det i visse Tilfælde er blevet bedre, men naar han mener, at vi her skulle for saa Fordringer, turde det dog være, at man fra Administrationens Side stiller rigelig mange. Naar den høitærede Minister allerførst fremdrog et Exempel paa, hvor lidt Udvalget overveier sine Ting, idet det har henvist et Andragende, naagt han havde Sundhedskollegiets bestemte Erklæring, skal jeg sige, at det er slet paa Foranledning af et Medlem af Udvalget, det erede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bust), som ikke er her i Dag. Han har erklæret, at han kender Manden, og at denne bærer Spor af, at han er Invalid, og det er en af Grundene eller den væsentligste til, at Andragendet er bleven henvist. Dermed tror jeg at kunne lade Invalidsagen ligge. Hvad dernæst de andre Sager, særlig Mølleren, angaar, da forekommer det mig dog, at det er ikke ubetinget sikkert, at det vilde være rigtigt at handle saaledes, som den høitærede Minister udtaler, hverten set fra Statskassens eller fra Mandens Synspunkt; thi naar Salget fremstjyndes, og der skal en Realisation til, kunde det jo være, at Sogneraadet fik Ret i, at der ikke blev Noget til Statskassen, men saa faar Manden heller ikke Noget. Manden taber, og Statskassen vinder Intet. Det forekommer mig, at